

Прощання

Олександр Афанасьєв-Чужбинський

Прощай навіки, моя чорноброва!
Бач, я не плачу, бо й ти не заплачеш,
А з нас хтось винен... Бувай же здорова,
Вже на сім світі мене не побачиш.

Різна доля нас випроводжала
На світ широкий, не в одну годину,
І моя доля з мене шуткувала
Та й одурила, як малу дитину.

А твоя доля, мов рідная мати,
Все вибирала щасливі дороги,
Убрала в щастя і, щоб легш ступати,
Все підстилала квіточки під ноги...

Ти йшла весела у квітчастім полі,
Я у пустині з сльозами і страхом,
Все ж наші стежки по чийсь-то волі
Зійшлись у світі перехресним шляхом.

А хто, голубко, не боявся пустині?
А хто на путь мій квіточку покинув?
Ні, що бувало, не казати дівчині,
Бо цвіт рожевий вже давно загинув!

Бувай здорова! Пий з повної чаші
Щастя і радість, так нехай всі кажуть –
Прощай навіки: бо вже стежки наші
Більше перехрестям на світі не ляжуть!